

NANNY
voor de
MAFFIA
SOPHIA RAZ

Nanny voor de maffia

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Sophia Raz

Oorspronkelijke titel: *Nanny to the Mafia*

Vertaling uit het Engels: Natasja Buitink

Tekstredactie: Jen Minkman & Marieke Frankema

Eerste uitgave januari 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

FLORINA - ZOMAAAR EEN ROMANI-VROUW

Eerst was het heet en benauwd en toen ineens niet meer. De donkere wolken leken vanuit het niets te komen en maakten hun aanwezigheid kenbaar in Palermo. Het was alsof de duivel had gedweild en zijn vuile water uit het raam had gegooid. De wolken hielden het niet meer en verzopen de tuin in een stortvloed van regen.

Florina kon echter niet klagen. Als het nog steeds droog was geweest, had ze Peppe waarschijnlijk in de tuin een beurt moeten geven. Gelukkig had hij niet de behoefte om zijn pik nat te laten regenen, dus sleurde hij haar mee naar binnen. De uitgelezen mogelijkheid om eindelijk de binnenkant van die villa eens te bewonderen. En dat viel niet tegen. Wat een prachtige villa was dit.

Terwijl het geluid van haar voeten op de vloer door het huis galmde, nam ze gulzig alle welvaart die ze zag in zich op. De grandioze schilderijen en glimmende kroonluchters zorgden voor een diepe hebzucht.

Peppe stopte voor een grote bruine deur, waardoor ze tegen hem aanliep. Hij deed de deur open en duwde haar erdoorheen. 'Niet aanraken!' Ze struikelde naar binnen en haar ogen waren gericht op het bijzonder hoge plafond. Deze kamer was gigantisch. Het voelde

alsof er door een grote tovenaar op haar neergekeken werd, vol met wijsheid. Of tenminste, zo leek het, door alle boekenkasten vol met boeken die dat gevoel teweegbrachten.

‘Wat is dit voor een kamer?’ vroeg ze.

‘Een bibliotheek,’ snauwde Peppe. ‘Hier wachten.’ Hij wees met zijn vinger naar een donkere ruimte boven aan een trap. Hij gaf haar nog een extra duwtje verder de kamer in en deed de deur zachtjes achter zich dicht.

Florina nam de kamer in zich op. Ondanks dat dit de saaiste kamer was in het huis, was het overduidelijk dat deze mensen konden zwemmen in hun geld.

Aarzelend ging ze de trap op, ondanks dat ze van nature ongehoorzaam wilde zijn. Toch luisterde ze naar Peppe. Vooral omdat ze de kans op een goede maaltijd niet wilde verspillen. Ze baande zich een weg over de galerij van de zogenoemde bibliotheek; deze ruimte was wederom volledig gevuld met volle boekenkasten. Het enige wat er extra was in deze ruimte was een bank, die voor een van de kasten stond. Met haar vieze, natte handen pakte ze het ene na het andere boek vast. Rijke mensen en hun boeken... Er was hier werkelijk niets wat haar kon vermaken. Ze leunde over het balkon en vond daar nog een grote ruimte gevuld met boekenkasten. In tegenstelling tot het nisje waar zij zich nu bevond, was de benedenverdieping overweldigend en reusachtig. Een bibliotheek. Hoe rijk moest je zijn als je een gehele kamer kon reserveren voor boeken? Alleen deze kamer was al groter dan haar ouderlijk huis in Roemenië.

Voor het raam stond een mooie bank en op de tafel ernaast een elegante fles, met een donkere vloeistof erin. Ze was geneigd naar beneden te gaan voor een slokje. *Wedden dat dit goed spul is? Rijke mensen hebben altijd goede shit.*

Ze wierp een blik naar de deur. Waar bleef Peppe? Het duurde nooit lang voor hij iets lekkers tevoorschijn haalde voor in haar buik. De deal die ze samen hadden, vond ze dan ook prima. Eten in ruil

voor een pijpbeurt, en hij was nog makkelijk ook. Ze liet hem haar borsten zien, nam zijn pik een paar minuten in haar mond en het was net een waterval als hij klaarkwam. Extra proteïne, zoals haar mama het zou zeggen. Uiteraard had ze Peppe nog niet verteld dat ze een gelijksoortige deal had met de buurman van Peppe, Alonzo. In dat laatste geval voor een slaapplek. Mannen en hun pik.

Haar maag rammelde. De Capizzi-zonen waren gisteren thuis en Peppe durfde niet met haar af te spreken. Hij was doodsbenauwd voor ze, al deed hij alsof dat niet zo was. Wat hij echter niet wist, was dat ze de dienstmeisjes vaak hoorde praten vanuit de keuken als ze buiten op zoek was naar eten en andere spullen. Ze was dan misschien wel arm, maar ze was zeker geen idioot. Ze verstond hun taal prima, iets met Latijnse talen die op elkaar leken; zij waren de idioten. Ah, ja. Peppe was zeker bang voor de broers. Maar goed, dat was begrijpelijk, gezien de Capizzi's deel uitmaakten van een maffiafamilie. Dat was trouwens nog een punt waarvan Peppe niet doorhad dat ze dat wist. Deze man liep gewoon zijn lul achterna. Iedereen in Palermo wist dat Capizzi senior de consigliere was voor de familie.

Wat hem tevens echt definieerde als idioot was het feit dat hij dacht dat Florina tevreden was met deze regeling. In werkelijkheid was het een opstapje binnen haar grotere plan. Het enige wat haar nog te doen stond was de aandacht van een van de Capizzi-broers zien te trekken en dan zat ze er de rest van haar leven warmpjes bij.

Iedereen kende het verhaal hoe Capizzi senior in de klauwen van zijn vrouw was geketend. Neuk een man, word zwanger en daar is je deal. Als dat al werkte voor een vrouw als zij, die zo schijnheilig was als maar kan, dan zou het zeker moeten werken voor haar. Ze stond bekend om haar schoonheid. Een man binnenslepen met haar grote, volle borsten en een gewillige poes was appeltje eitje voor haar.

Eindelijk.

De deur opende en daar was... fuck.

Ze sloop naar achteren en verstopte zich in het donkere gedeelte. Een rolstoel? Wat deed Capizzi senior nou weer hier? Hij had allang

in zijn kist onder de grond moeten liggen. Nog verrassender was misschien dat zijn eigen vrouw daar niet al voor gezorgd had. Ze luisterde naar de wielen die naar binnen rolden, gevolgd door... voetstappen?

‘*Grazie, figlio mio.*’ Zijn stem klonk ook al alsof hij op het randje van de dood stond.

‘*Un momento, Papà.*’

Oh, wie was de eigenaar van die stem die zo sexy was?

Florina leunde wat omhoog en wurmde zich tussen de ijzeren spijlen van het balkon. *Dit zal de oudste Capizzi-zoon zijn.* Ze had zijn jongere broer al eens gezien. Hoewel die ook zeker prima zou zijn om een bed mee te delen, zou ze hem met plezier van het balkon duwen voor zijn oudere broer. Deze was nog mooier, sexyer. Ze bekeek hem terwijl hij de deur dicht deed. Hij bestond volledig uit spieren en kracht, precies zoals een rijke man eruitzag. Niet zoals de lichamen van bewakers of bodybuilders. Nee, deze man zag eruit als een God. Alsof hij er niet eens zijn best voor hoefde te doen. Geld en een goed lichaam, meer had ze niet nodig. Maar zijn haar, zo vol. Hij had vrij dik haar, dat een beetje golfde. Donkerbruin in combinatie met zilvergrijs. De kleur van de vroegere stuiver. Ze wilde er aan zitten, haar handen door zijn haar laten glijden. Ze keek naar haar handen en bedacht zich dat ze die misschien wel eerst even moest wassen. Rijke mannen hielden niet van vies.

Toen de deur dicht ging, ging hij bij zijn vader op de bank zitten.

Cristo.

Als zijn rug al een heerlijkheid was, dan was zijn voorkant pas echt een delicatessen. Een heerlijk stukje vlees van de barbecue, omhuld door een laagje jus. Daar wilde zij wel een stukje van. Hij had een baard. Niet zo’n wilde baard waar ze aan gewend was, maar echt een baard die bij een rijke man paste. Net zichtbaar, goed getrimd, half aanwezig. Fatsoenlijk, dat was het goede woord. Zo’n fancy baard die ze ook zag bij mannen die op de posters stonden in verschillende bushokjes.

Toen hij plaats nam op de bank, met zijn benen gespreid, zat hij haast direct onder haar. Met tegenzin kroop ze toch maar weer iets verder in het donker terug. Zelfs zijn manier van bewegen bij het inschenken van zijn drankje gaf aan hoeveel macht en geld deze man bezat. Hij nam een slok en Florina keek gretig hoe hij deze doorslikte. Zijn adamsappel ging op en neer. Haar eetlust loste op in de lucht. In plaats daarvan werd ze geil en het enige wat ze nog wilde, zat direct beneden haar. Ze likte haar lippen.

‘Het is fijn om even een paar minuten rust te hebben,’ zei Capizzi senior.

Zijn zoon lachte, al was er geen humor te bekennen in zijn lach. ‘Ik snap niet hoe je haar kunt uitstaan.’

‘Fouten. Je hebt geluk als je ervan kunt leren en er beter van kunt worden. Hoewel sommige er vooral zijn om je te herinneren aan je zwakke momenten.’ Oh, damn. De oude man zag eruit alsof hij ieder moment kon komen te overlijden. Hij zou ooit best een knapperd zijn geweest, als hij zulke zonen had gemaakt, maar op dit moment was het alleen nog vel over been.

Sexy Capizzi leunde over hem heen en pakte zijn handen. ‘Papà, laat dit aan mij over.’ Haar blik landde op zijn horloge. Hij droeg niet zo’n glinsterend ding zoals andere mannen. Deze had een lederen, bruine band en een zwart klokwerk. Het zag er nogal duur uit.

Concentreer je, Florina! Als je dit goed weet te spelen, heb je straks meer dan een luxe horloge.

‘Nee, dit is mijn leven en ik zal mijn fouten mee het graf in nemen. Jij en Angelo moeten hiervan leren. Maar goed, ik ben hier niet naartoe gekomen om het over je moeder te hebben.’

Ha! Vanaf haar verstoppiek kon ze duidelijk zien dat Sexy Capizzi het hier niet mee eens was. Zijn kaken waren gespannen, toch hield hij zijn mond, maar zijn ogen bliksemde moordlustig. Een koude rilling ging door haar heen en ze begreep ineens waarom Peppe zo bang was voor deze man.

‘Wat wilde je dan bespreken, Papà?’

De gewelddadige blik in de ogen van zijn zoon ontging de oude man volledig. ‘Carlo heeft om een gunst gevraagd.’

Shit.

Florina balanceerde op haar tenen. Ze hoopte maar niet dat ze het over Carlo Di Matteo hadden, de baas van de maffia.

Alsjeblieft niet. Alsjeblieft niet!

‘Wat voor een gunst wil de don nu van een stervende man?’

Shit.

Dit werd haar dood. Als ze haar zouden zien, zou ze vermoord worden. Ze balde stevig haar vuisten en drukte ze tegen haar rommelende maag.

‘Zijn neef in Boston heeft een aantal problemen. Ze proberen samen te werken met de Russische maffia, maar dat botert nog niet zo. Ze hebben iemand nodig die —’

‘Ik ben geen voorstander van waar dit naartoe gaat, Papà.’

‘Ascoltami, figlio mio.’ Capizzi senior rolde weg met zijn stoel. ‘De politie in Boston zit hen op de hielen. Hij is bezig om zijn bedrijven legaal te maken. Hij wil eerlijkheid integreren binnen zijn organisatie. Carlo heeft het met hem over onze familie gehad, het werk van je grootvader, dat van mij en dat van jou. Jouw ambities.’

‘Maar ik...’

‘Laat me uitpraten. Ik heb mijn adem hard nodig.’

Florina grinnikte vanuit haar schuilplaats. Die man mocht misschien wel oud zijn, maar hij kon zijn zoon nog aardig manipuleren. Zijn zoon viel dan ook gelijk stil. Het was vrij duidelijk dat de zoon alles zou doen wat zijn vader van hem vroeg.

‘Dit is wat je wilde. Meer diplomatiek, minder wapens. Dit is waar je grootvader en ik voor gewerkt hebben. Jij kunt dit voortzetten. Je hebt je naam hier al gemaakt. Je diplomatie wordt hier zeer gewaardeerd. Blijkbaar willen ze in Boston samenwerken met andere maffiaorganisaties. Daar hebben ze iemand bij nodig die goed is in onderhandelen, met onder anderen ons. Als Carlo dit van je vraagt, betekent dit dat hij vertrouwen in je heeft en denkt dat je dit kunt.’

De oude man pauzeerde even om op adem te komen voor hij weer doorging. ‘Ik heb dit al met hem besproken. Je kunt hiermee nog steeds je private banking voortzetten. Dat is trouwens ook wat zij willen. Meer legale bedrijven. Je bent perfect voor hun organisatie.’

Nee, nee! Als hij naar Amerika verhuist, wie moet ik dan verleiden?

De oude man rolde dichterbij zijn zoon toe in zijn rolstoel en pakte zijn handen vast. Die bestonden tevens meer uit botten dan uit huid. ‘Dit is een mooie kans voor je. Ga naar Boston. Wanneer je klaar bent, kun je weer thuis komen. Neem Angelo mee. Een pauze zal goed voor je zijn, met alle drama rondom je moeder. Creeër wat afstand.’

Ze zou mee kunnen naar Amerika, maar ze moest wel opschieten met haar plannen...

‘Papà...’

‘Ik heb niet veel tijd meer, het is wat het is. Begrijp me niet verkeerd, *figlio mio*. Ik wil dat je voor je moeder zorgt, maar niet ten koste van je eigen geluk. Volg niet in mijn voetsporen. Laat deze cultuur niet bepalen met wie je trouwt. Dat boeit mij niet. Ik wil dat je ware liefde vindt.’

‘Liefde is voor fucking idioten.’

Capizzi senior lachte om zijn zoon. ‘Ooit ga je een vrouw vinden die van jouw groffe taalgebruik gaat houden. Ik heb het al eens gezien. Liefde is –’

Florina’s buik knorde luid. Ze keek angstig toe hoe twee paar ogen haar onmiddellijk vonden.

Fuck.

Sexy Capizzi schoot van de bank en voor ze het wist stond hij al voor haar. Hij trok haar ruw omhoog.

Dit was haar dood. Zo dichtbij waren zijn bruine ogen bijna zwart, met een oneindige diepte erin. De dood was nabij.

‘Wie de fuck ben jij?’ brulde hij. Zijn stem beukte tegen haar trommelvliezen. De vibratie liet een verdovend gevoel achter. Alsof het geluid zachter werd en bewegingen vertraagden. Zelfs de angst

was weg. Met de dood zo dichtbij vond ze toch haar rust. De honger was ook weg. Ze voelde alles wat haar bang maakte van zich afglijden.

Zijn grip op haar arm was zo stevig als metaal. Zijn kaaklijn was scherp genoeg om iemand mee te doden. Zijn geur was een combinatie van houtachtigs en iets anders. Het deed haar denken aan de herfst. Ze kon haar vinger niet op die andere geur leggen. Hout en...

Haar stilte deed een beroep op zijn geduld. Hij rammelde haar door elkaar, alsof ze een lappenpop was. Haar tanden klapperen op elkaar.

‘Wie is zij?’ Capizzi seniors stem galmde omhoog.

‘Alsof ik dat verdomme weet!’ Hij draaide zich om en sleepte haar de trap af, zoals een dienstmeisje de treden zou dweilen, en dumpte haar voor zijn vaders voeten. ‘Is ze een dienstmeisje?’

Capizzi senior rolde naar haar toe om haar van dichtbij te bekijken. ‘Nee.’ Hij fronste. ‘Ze hoort niet bij ons. Spreek je Italiaans?’

Ze kwam weer bij zinnen door een nieuwe geur, de stank van Capizzi senior leek op die van een ziekenhuis.

‘Je naam, meisje?’ vroeg Capizzi senior in het Roemeens.

Ze hoopte dat de mannen niet doorhadden dat ze de taal kende en alles had gehoord. Deze mannen waren zeker geen idioten. Als ze wisten wie ze was, dan was ze er geweest.

‘Is ze dom? Wat doe je hier?’ De stem van Sexy Capizzi was niet langer sexy. Hij klonk boos en gewelddadig. Alsof er een woede-uitbarsting aan zat te komen waar ze geen zin in had.

Ze had eten nodig. Haar maag rommelde wederom.

De deur ging achter hen open. Daar stond Peppe dan. Zijn mond hing open en in zijn trillende handen had hij een bakje met eten.

Sexy Capizzi knipperde met zijn vingers in de richting van Peppe. ‘Wie de fuck is dit?’ vroeg hij, wijzend naar haar.

‘Ik denk dat Peppe dit meisje kent,’ zei Capizzi senior, terwijl hij van haar naar Peppe keek. ‘Spreekt ze onze taal?’ vroeg hij hem in het Italiaans.

'No, signor,' antwoordde Peppe, gevolgd door een stortvloed aan nutteloze woorden. 'Ik zou toch nooit iemand mee naar binnen nemen... Ze had honger, was bij de achterdeur... Ik wilde haar alleen wat eten geven... Haar helpen. Ze moet naar binnen zijn geslopen.. Op de een of andere manier...'

Capizzi senior moest lachen, terwijl zijn zoon eruitzag alsof hij ieder moment kon ontploffen. 'Je moet eens leren om je pik in je broek te houden,' schreeuwde hij tegen Peppe. Hij zag eruit alsof hij in staat was hem er af te snijden.

Sexy Capizzi trok haar weer omhoog, naar zich toe. Sandelhout. Dat was die andere geur! 'Als ik je ooit nog bij ons in de buurt zie... Dan bezorg ik jou als eten, voor je familie, in een doos. Breng haar hier weg.'

Peppe pakte haar vast terwijl Sexy Capizzi haar naar hem toe duwde. 'Oh, nog een ding, Peppe,' zei Sexy Capizzi. Hij liep naar Peppe toe die er bevroren van angst bij stond. 'Doe je dit nog een keer, dan snijd ik je pik er zelf af, *capisti?*'

'Sì, sì, spiacente, signor.' Mompelend sleepte hij haar de kamer uit en gooide haar naar buiten, zonder eten en de regen in. Fucking idioot.

'Denk maar niet dat je hier ooit nog kunt komen. Fucking zigeuners. Bezorgen mij ook nog eens problemen.' Hij sloeg de deur voor haar neus dicht. Florina was teleurgesteld. Niet in Peppe, daar had ze toch al weinig vertrouwen in. Niet eens teleurgesteld over de gemiste maaltijd. Ze was teleurgesteld over het feit dat gedurende de hele confrontatie Sexy Capizzi niet eens naar haar volle borsten had gekeken.

HOOFDSTUK 1

VIER JAAR LATER - YULIA

Rode mieren baanden zich een weg over haar lichaam en zetten haar lichaam in brand. De weg die zij volgden, leidden naar haar hart en op iedere plek die ze passeerden, ontstonden er brandjes. Een vuur dat tot in haar diepste reikte en klopte op het ritme van een kudde stampende olifanten. De buitenwereld was een ruis op de achtergrond. Het enige wat ze nog hoorde, proefde en ademde was haar verlangen. Haar diepe, diepe verlangen naar haar volgende fix.

Ze zou niet eens kieskeurig zijn, het maakte haar niets meer uit wat ze in haar lichaam kreeg, zolang het maar iets was. Ze had het nodig en wel nu. Ze klauwde met haar vuisten in het laken, dat voorheen smetteloos en schoon was, maar inmiddels gekreukt en doorweekt was van haar zweet. Haar lichaam trilde en snakte naar datgene wat buiten haar bereik was. Ze greep zich vast aan haar lakens om zichzelf in bed te houden. Zich verstoppend, wachtend op het goede moment. Tot ze zou kunnen ontsnappen uit deze hel. Ontsnappen aan de fuckers in dit huis die als haviken over haar waakten en haar vrijheid blokkeerden. Zodat zij geneukt kon worden en haar volgende dosis kon krijgen.

Fuck!

Wat ze er niet voor over zou hebben om te krijgen waar ze naar verlangde. Ze zou zichzelf zelfs injecteren als het moest. Wat had het überhaupt voor zin om haar verslaving te verstoppen, als iedereen het al wist? Maar eerst moest ze wachten tot hij naar kantoor ging. Hij maakte haar kwaad en hield haar weg van alles waarvan ze hield. Hij hield haar gebonden aan die huilbaby. Ze zou hem kapot maken als ze hier ooit weg zou komen. Het hem laten berouwen dat hij ooit haar vrijheid had afgenomen door met haar te trouwen.

Ze had het kunnen weten. Haar vader kon niet stoppen met praten over de jonge consigliere uit Sicilië. Sinds wanneer had de Bratva positief te spreken over de Italianen? Dat alleen al had een grote, rode vlag moeten zijn. Hij was helemaal lyrisch over de dertig jaar oude consigliere die naar Boston verhuisde om nieuwe verbintenissen te sluiten en samen te gaan werken met andere clans. Als ze op dat moment bij haar volle verstand was geweest, had ze hem gevraagd hoe hij dat voor mogelijk had gehouden. Maar dat was ze niet en het boeide haar ook niet. Toch bleef hij doorzagen over die man. Weken werden maanden en maanden een jaar, tot ze opeens in de fucking kerk stond en het jawoord gaf aan deze man, met ogen scherper dan de laserstraal van een geweer.

Daar ging haar droom om zichzelf vol te spuiten met alle drugs waar ze aan kon komen. Ze moest een stap terug doen, wel meerdere, door hem. Dat had ze ook maar gedaan. Als ze haar verslaving kon verbergen voor haar vader en broers, kon ze dat ook echt wel voor hem. Ze moest zich gedragen, ze probeerde het echt. Ze vond het ook niet erg om dat voor hem te doen, hij was fucking sexy. Daarnaast kon ze lekker zitten op zijn pik, wat voor een hele andere high zorgde. Daar ging ze ook erg goed op. Keer op keer.

Ze hoefden de schijn tegenover elkaar niet op te houden. Ze waren eerder fuckbuddies van elkaar dan man en vrouw. Ze had ook niet het idee dat hij veel om haar gaf. De koude blikken die hij haar gunde, waren dan ook genoeg bewijs. Dat zorgde er wel voor dat ze zich afvroeg waarom hij überhaupt met haar

getrouwd was. Maar getrouwd waren ze zeker. Zijn levenloze blik en controlerende persoonlijkheid volgden haar waar ze ook heen ging. De enige momenten waarop hij deze controle verloor, was als hij haar neukte, zo hard alsof de duivel zelf zijn pik in haar had geduwd. De overwinning die ze dan kreeg als hij klaar kwam en nog een stukje controle liet varen, was zelfs nog zoeter.

Maar goed, ze vond hem zelf ook niet erg leuk. Ze had haar mannen liever gewillig en onderdanig en deze man bezat geen druppel onderdanigheid. Hij was pure dominantie en arrogantie. Twee kenmerken waar ze prima zonder had kunnen leven. Toch bleef ze het proberen, want ze wilde haar pappie niet boos maken.

Maar ze was wie ze was en dat zou ook niet veranderen. Het was geweldig zolang het duurde. Realistisch gezien kon ze toch ook niet lang voor huisvrouw spelen. Zijn huis was saai en stonk naar verveling en norske, Italiaanse humor. Al was haar vader over zijn haat voor de Italianen heen, dat betekende niet dat zij dat ook was. Zijn personeel werkte ook op haar zenuwen, zoals het geluid van een vork die over de porseleinen borden van haar moeder schraapte. Vooral Rosa was echt fucking hinderlijk. Bij alles wat ze deed leek het alsof de oudere vrouw over haar schouders meekeek, met haar nekke, moederlijke liefde. Ze gaf niet eens een fuck om haar eigen moeder, laat staan een vervanger.

Zodoende belandde ze toch weer in haar oude gewoontes. Ze neukte alle mannen die ze kon vinden en propte zichzelf vol met alle drugs die ze tegenkwam. Het voelde geweldig. Nou ja, tot hij er achter kwam. Hij had haar sneller door dan haar eigen familie en zij waren de Bratva.

Haar hoofd bonkte op het ritme van het geluid dat achter de deur vandaan kwam. Hij was in gesprek met Rosa en met haar trillende lichaam probeerde ze te luisteren. Maar ze gingen wederom weer flink tegen elkaar tekeer in het Italiaans. Ze haatte die taal net zoveel als ze hem haatte. Zijn zware stem klonk door de houten deur en donderde haar kamer binnen. Ze rolde zich op tot een balletje en haar lichaam trilde nog erger dan voorheen.

Zou hij naar binnen komen?

Als hij dat zou doen en haar zou zien, zou hij het gelijk door hebben. Dan zou hij weer net zo boos worden als de dag dat hij erachter kwam. Een woede die je deed wensen dat je de dood tegemoet kon rennen, zolang je maar niet in zijn buurt was. Een druppel zweet gleed langs haar ruggengraat naar beneden. Zijn woede was iets wat ze vandaag misschien niet aan zou kunnen.

Zijn stem werd langzaam zachter toen hij naar het einde van de gang liep. Opluchting vulde haar bibberende lichaam. Ze had zich helemaal geen zorgen hoeven maken, hij kwam haar toch nooit opzoeken. Hij deed alsof ze een ziekte was en hij niet besmet wilde worden, dus ontweek hij haar koste wat het kost. Vooral vandaag zou hij zich wel opsluiten in zijn fucking kantoor, of waar dan ook. Oh, wat was hij toch zielig. Vandaag was het de datum waarop zijn fucking vader was overleden. Hij was nog gemener dan normaal, terwijl hij niet eens een hart bezat.

Ze spitste haar oren terwijl ze rechtop ging zitten in bed. Oh stilte, wat gezegend. Ze hoorde hem niet meer en toen ze haar hoofd tussen de gordijnen stak en de mannen in twee zwarte auto's zag stappen, wist ze dat iedereen wegging. Het regende alsof er een dijk was losgebarsten. Toch voelde ze alleen maar warmte alsof de zon in haar gezicht scheen. Het zou een prachtige dag worden.

Ze kroop naar haar telefoon en belde haar liefje. Igor was de perfecte onderdaan. Hij nam al op toen de telefoon pas een keer was overgegaan, alsof hij op haar telefoontje zat te wachten.

‘Lieverd, ik heb je zo gemist.’ Zijn stem warmde haar op van binnen.

‘Igor, hij is weg!’ siste ze door de telefoon. ‘Hij heeft alle mannen met zich meegenomen.’ Haar nerveuze gegiechel zoemde door de telefoon en betoverde hem. Samen kregen ze de slappe lach. Igor maakte haar gelukkig. Pillen ook. Ze viel terug in haar matras en rolde op haar zij. Haar lichaam had het zwaar met zoveel beweging en

dit zorgde voor een behoefte aan nog een dosis. ‘Wanneer Rosa gaat koken, kan ik haar wel ontglippen.’

‘Ja, ja! Ik heb een fix en we kunnen neuken...’ Igor stopte even met brabbelen. ‘Maar hoe lang dan? Wanneer komt hij terug?’

Ze wiebelde op haar billen in bed. ‘Ik weet het niet,’ mompelde ze. Alle euforie die ze net had gevoeld verdween uit haar lichaam. ‘Ik haat hem, Igor,’ huilde ze. ‘Ik wil hem kapot maken. Zijn hart eruit trekken en het verpletteren met mijn handen. Hij weerhoudt me van alles! Hij weerhoudt me van jou. Waarom laat hij mij niet gewoon gaan?’

‘Ja, vanwege die stomme baby.’

Ze schudde haar hoofd hevig, maar hij had wel gelijk. Igor had altijd gelijk. ‘Stomme, stomme baby! Dat is wat me bij jou vandaan houdt.’

Ze bleef maar wiebelen en haar brein maakte overuren. Was negen maanden aan een bed geketend zijn niet al straf genoeg geweest? Nu zat ze ook nog vast aan die huilmachine en er was geen uitweg. Geen uitweg! Ze haatte haar vader om dat contract en haar echtgenoot omdat hij het had ondertekend. Ze haatte hem nog meer omdat hij haar had bezwangerd en haar leven kapot had gemaakt. Er was simpelweg geen uitweg, zolang die huilmachine er was. Tenzij... tenzij... er natuurlijk geen gejank meer was? Dan zou hij haar laten gaan, dat wist ze zeker. Geen tranen meer betekende geen beperkingen meer. Hoe harder ze er over nagedacht, hoe zekerder ze het wist. ‘Liefje, ik heb een idee...’

Antonio

Later die dag...

Ik was een kalme man, geduldig ook nog. Tot iemand me kwaad maakte; vanaf dat moment zetten mensen hun leven op het spel als ze bij me in de buurt kwamen..

Mijn voeten baanden zich een weg naar mijn kantoor vanuit de lift en echoden door de hele bovenverdieping. Mijn woede was goed te horen in het hoofdkantoor in Boston.

Terwijl ik door het kantoor marcheerde, werd de rest van het personeel stil. De spanning hing in de lucht, strakker dan de snaren op een gitaar. Telefoongesprekken stokten, de klanken van toetsenborden vielen stil. Pauzes werden ingelast in conversaties. Vanuit een kantoorje liep een man naar buiten, draaide zich gelijk weer om toen hij mij zag en liep snel weer terug naar binnen.

Lafaard.

Ik was een man die altijd gevreesd werd. Iedereen die maar een enkele blik op me wierp zou dat ogenblikkelijk doorhebben. Mijn haviksblik gaf mensen blijkbaar het gevoel alsof ze onder een laserstraal stonden en mijn grip was zo sterk als metaal. Anderen zeiden dat mijn stemming zo zwart was als de jas van de duivel en op dagen als vandaag was dat nog erger. Op die dagen was het beter om mij helemaal niet tegen te komen, want een seconde kon je je leven al kosten.

Dit soort bedreigingen zouden bij andere mannen figuurlijk kunnen worden opgevat. Maar niet bij mij. Ik was niet zomaar een man. Wie mij ook maar een beetje kende vanwege mijn multimiljoenen particuliere investeringsbankiersbedrijf, was zowel bang voor me als jaloers op me. Internationaal succes had ik al; dat terwijl ik pas zevenentwintig was. Dat had je dan ook niet als je je altijd netjes aan de regels hield. Ik had de mogelijkheid en macht om iedereen financieel met de grond gelijk te maken.

Dan waren er nog mensen die op de hoogte waren van mijn positie binnen *Cosa Nostra*. Hun financiën was wel het laatste waar zij zich zorgen om moesten maken. Zij hadden alles te verliezen als ze mij

op een verkeerd moment zouden tegenkomen. Het feit dat ik voor mijn dertigste al benoemd werd tot consigliere sprak boekdelen. De geruchten die over mij de ronde deden, gingen niet alleen over het respect dat de don voor mij had. Ook over mijn controle, mijn manipulatie. Geruchten die de afgelopen vier jaar alleen nog maar meer werden.

Als je de Cosa Nostra-achtergrond van een man in acht nam, in combinatie met zijn intelligentie en zijn gevoel voor zaken doen, kreeg je een bloeiend bedrijf. Zowel overdag als 's nachts. Een prestatie waarmee ik tevreden had kunnen zijn.

Maar dat was ik niet.

Ik stapte mijn kantoor binnen en sloeg de deur achter me dicht. *Laat ze zich maar verstoppen.* Vroeg of laat zou er toch iemand weer naar buiten kruipen. Dus ik wachtte, zoals een kat ook op een muis wacht. De drang om iemand door z'n kop te schieten was vandaag nog sterker dan alle andere dagen. Met m'n handen gebald in mijn broekzakken liep ik naar de plafondhoge ramen van mijn kantoor. Dat uitzicht waar ik miljoenen voor had betaald drong vandaag niet tot me door. De frustratie in mijn lichaam leek geen einde te kennen. Mijn zorgen waren duister. Ik hield mezelf in bedwang, voornamelijk omdat ik niet iets wilde doen waar ik spijt van zou krijgen. Zoals ervoor zorgen dat mijn eigen vrouw in een kist kwam te liggen. Maar dat kon ik niet, mijn handen waren gebonden. Ik zou daarentegen ook nooit een vrouw echt pijn doen, dat was tegen mijn eigen regels in. Zo af en toe kwam het alleen voor dat ik in de verleiding kwam mijn eigen regels te breken.

Was ik ooit echt gelukkig met Yulia geweest? Ik kon me geen tijd bedenken dat dat zo was geweest. Was ik tevreden toen ik de deal sloot met Vladislav om onze clans te verbinden? Zijn idee om een verbond aan te gaan door middel van een huwelijk tussen zijn dochter en mezelf was logisch. Er was geen betere optie om de met testosteron gevulde Bratva en Cosa Nostra samen te brengen dan een huwelijk. Zodoende ging ik mee in het idee. Zelfs de woorden van mijn

stervende *papà* waren niet genoeg om mij daarvan te weerhouden. Gearrangeerde huwelijken waren niets nieuws binnen Cosa Nostra en om liefde gaf ik ook niets. Mijn vaders dromen waren een fucking grap. Hoe kon ik überhaupt streven naar iets wat ik niet kende?

Of ik in de eerste paar dagen, weken en maanden gelukkig was in ons huwelijk? Ik had op seksueel gebied niets te klagen. Yulia maakte fouten, heel veel fouten, maar in bed wist ze zeker wel wat ze deed. Dat was dan ook wel het enige plezier wat ze me kon geven. Ze had altijd een kort lontje en was verwend. Ik had ook niets anders verwacht, eerlijk gezegd, gezien ze de dochter van een bendeleider was. Ze was brutaal tegen zowel mijn personeel als dat van haar. Ze was er niet in geïnteresseerd om een goede echtgenote te zijn, noch een goede dochter voor haar vader. Daarnaast bleek ook nog dat het moederschap helemaal niet op haar verlanglijstje stond. Veel van deze dingen had ik door de vingers kunnen zien om de vrede maar te bewaren. Niet alleen ons huwelijk stond op het spel. Aan mijn geduld lag het niet; daarmee heb ik mijn hele leven al kunnen oefenen dankzij mijn moeder en haar achterbakse gedrag.

Toch bleek er een grens te zijn aan mijn geduld. Een wolkenkrabber in het midden van een storm die zich staande probeerde te houden: zo voelde het toen ik haar drugsverslaving ontdekte. Mijn bloed kookte van woede, vooral omdat het zo lang had geduurd voor ik erachter kwam. Ik had de signalen al moeten herkennen voordat ik dat vervloekte contract ondertekende.

Alles liep vanuit daar verder uit de hand. Haar bedrog en overspel kwamen er ook nog bij. Alsof ze al haar zelfbeheersing liet varen toen ik achter haar geheimen kwam. Zelfs toen hoefde ik nog niet per se van haar te scheiden. Als zij graag een soa wilde krijgen door op verschillende piemels te gaan zitten, was dat niet mijn probleem. Binnen Cosa Nostra deden we niet aan echtscheidingen. Alleen de dood zou ons scheiden. De dood was alleen geen optie. Als je echtgenote de enige dochter van de Russische maffia was en jullie

huwelijk de twee partijen bij elkaar hield, betekende dit dat ik me er maar bij neer moest leggen. Dat deed ik dus ook wel.

Mijn vastberadenheid werd ook behoorlijk op de proef gesteld toen ik erachter kwam dat ze zwanger was. Ik geloof niet in bidden, maar die dag bad ik wel: *Laat dat niet mijn kind zijn*. Het leek erop alsof Jezus geen tijd voor mijn gebeden had. De resultaten van de DNA-uitslag waren nog pijnlijker dan een schotwond. In geen enkel scenario zou ik toestaan dat een kind van mij moest groeien in een baarmoeder vol met drugs. Haar hele zwangerschap zorgde ik er met engelengeduld voor dat er geen drugs in haar systeem terecht zouden komen. Ik bond haar letterlijk aan het bed vast en gaf haar te eten. Ik had er alles voor over om te zorgen dat zij - en mijn kind - *clean* bleven.

Nee, volgens mij was ik nooit gelukkig met Yulia.

Geluk kwam pas op het moment dat mijn prinsesje geboren werd. Die prachtige lach en dat kleine handje dat zich om mijn vinger sloot. Op dat moment wist ik dat ik alles voor mijn meisje zou opgeven als het moest. Ik was bij Yulia gebleven als dat betekende dat Cora twee ouders om zich heen zou hebben. Alles voor Cora. Alles. Alleen moest die trut het verpesten en het ondenkbare doen.

Ik werd op mijn privé-mobiel gebeld en schrok op uit mijn gedachten. Er waren maar weinig mensen die dit nummer kenden, dus wist ik eigenlijk al wie mij belde.

‘Vladislav,’ antwoordde ik terwijl ik het videogesprek opende. Ik wilde zijn gezicht zien voor dit gesprek.

‘Antonio, mijn zoon.’ Het gezicht van mijn schoonvader was breed en vulde het hele scherm van mijn telefoon.

‘Heb je het al gehoord?’ Subtiel zette ik het geluid van mijn mobiel zachter. Ik wilde geen schade aan mijn trommelvliezen door zijn luide stem.

‘Mijn mannen hebben het verteld. Ze zeiden ook dat je haar terug hebt. Hoe is het met haar?’

‘Wat denk je zelf?’ Ik ging zitten en zette de telefoon voor me neer. Ik was gefrustreerd. ‘Godzijdank dat ze nog maar een baby is en zich niet kan realiseren dat haar fucking moeder haar heeft achtergelaten in een wasserette, nota bene. Ik zal ieder geval wel iets goed hebben gedaan, als er zoveel mensen zijn die voor ons opletten. Wat als de Mexicanen Cora hadden gevonden?’ Ik kookte van woede. Met enige moeite kon ik die beheersen. Ik stond op het punt de diplomatieke talenten te verliezen waar ik zo bekend om stond.

‘God verhoede het,’ siste Vladislav terwijl hij een kruis sloeg. Ik was best jaloers op deze man die zijn zorgen bij God kon onderbrengen. Vanochtend voelde het alsof de aarde onder mijn voeten vandaan viel, terwijl ik gewoon op het beton stond. Hetzelfde gevoel wat ik had toen Cora kwijt was, wilde ik nooit meer.

‘Inderdaad. Ik heb volgens mij genoeg geduld getoond als het gaat om jouw dochter. Maar dit is de druppel.’ Ik keek naar zijn gezicht, maar ik kon er niet van aflezen wat hij dacht. ‘Ik ga van haar scheiden.’

Vladislav nam een trekje van zijn sigaret en verdween een moment achter een rookwolk. Toen de rook oploste, kon je zijn leeftijd in zijn gezicht zien. ‘Ik begrijp het. Ik heb hier al met de familie over gesproken en als ze niet meer welkom is in jouw huis, dan ook niet meer in dat van mij. Haar moeder en ik steunen je in deze beslissing. We steunen onze zoon en onze kleindochter.’

‘Jouw zonen zullen het daar misschien niet mee eens zijn.’

‘Dat zijn ze wel.’ Hij keek me doordringend aan. ‘Ik heb hen ook al gesproken, je hoeft je daar geen zorgen om te maken, Antonio.’

‘Hopelijk begrijp je dat ik hiermee ook voor de volledige voogdij ga pleiten?’ Ik moest dit benadrukken.

‘Uiteraard.’

Ik leunde achterover in mijn stoel en een last viel van mijn schouders. ‘Dank je, Vladislav. Dat waardeer ik.’

‘Het spijt ons. Het was nooit onze bedoeling dat deze band verloren zou gaan. We hebben haar verslaving compleet over het

hoofd gezien. En al helemaal wat ze er voor over zou hebben. Het spijt ons dat je dit hebt moeten doorstaan.'

Het deed me geen plezier om deze man zo verloren te zien. Ik vond het eigenlijk wel sneu. Hoe zou ik me voelen als ik ooit zulke keuzes zou moeten maken als het over Cora zou gaan? Alleen al de stress van vanmorgen zorgde al voor nieuwe grijze haren. 'Wat gebeurd is, is gebeurd, Vladislav. Zand erover. We beginnen gewoon opnieuw, alleen dan zonder een huwelijk.'

Ik had straks wel wat goed te maken met Massimo. Vier jaar geleden kwam ik hiernaartoe om connecties te maken met andere maffiafamilies en om te helpen met het witwassen van de praktijken van de Cosa Nostra-bedrijven. Carlo wilde me hier hebben vanwege mijn diplomatieke vaardigheden.

Dat was op dat moment heel hard nodig. De politie in Boston zat hen op de hielen. Die vaardigheden had ik vandaag goed toegepast om mijn reputatie te redden. Zonder twijfel zou Carlo's steun helpen om de bittere nasmaak van deze scheiding weg te spoelen. Met Carlo zou ik het wel heel erg bont moeten maken, voordat hij mij zou laten vallen.

'Wij zijn elkaars vijanden in de landen waar we vandaan komen,' zei Vladislav. Waarschijnlijk om te kijken of het nog goed zat tussen ons. Zou ik hierom een oorlog beginnen?

Geen enkel persoon was het waard om een oorlog om te beginnen.

'We zijn niet meer in die landen, Vladislav. Hier steunen we elkaar. Je hoeft je nergens zorgen om te maken. Ik heb de situatie al afgehandeld met Carlo.'

'Fijn. Heb je het Massimo al verteld?'

'Als *capo* heb ik geen keus. Hij was er niet blij mee, maar hij kan niets maken tegenover Carlo. Als de *don* zegt dat we het achter ons moeten laten, dan doen we dat. Hij weet ook dat de situatie uit de hand is gelopen. Nu hebben we het wel onder controle, in ieder geval met onze families. Door het huwelijk hebben we geleerd dat onze

band sterk genoeg is. Daar hebben we dus geen huwelijk meer voor nodig.'

'Nee, we hadden jou nodig. In de vier jaar dat jij hier nu bent, heb je zoveel vooruitgang geboekt. Je vader zou trots op je zijn geweest.'

Dat hoopte ik ook maar. Door die scheiding zou ik namelijk zeker de familie te schande maken.

'We zullen de papieren zo snel en discreet mogelijk op orde maken. We hebben geen behoefte om onze families aan de schandpaal te nagelen.' Het leek haast alsof Vladislav mijn gedachten kon lezen.

'Daar ben ik het volledig mee eens. Ik ga er niet vanuit dat Yulia er bezwaar tegen heeft.'

Emoties overspoelden me door alles wat er vanochtend was gebeurd. Dat was niet de bedoeling, want emoties maakten alles moeilijker. Het was tijd om actie te gaan ondernemen. Ik belde mijn assistente en zei dat ze naar mijn kantoor moest komen.

Isabella klopte aan voor ze naar binnen stapte. Ze was klein en had een zandloperfiguur. Ze was al zo lang ik me kon herinneren mijn assistente. Vier jaar geleden ging ze samen met een klein groepje mee naar Boston. Ze kende beide kanten van mijn bedrijf en ze was professioneel. Ze had me nog nooit bij mijn voornaam genoemd, terwijl ze wel een van de weinigen was die dat privilege had. Ze was een wervelwind van efficiëntie, wat ik ook vaak nodig had. Vooral vandaag.

'Ik wil dat je op zoek gaat naar het beste uitzendbureau voor nanny's. Ik wil iemand die betrouwbaar is en op wie ik kan rekenen. Dat had ik al veel eerder moeten doen.'

‘Uiteraard, *signor* Capizzi. We willen alleen maar het beste voor Cora.’ Ze ging zitten en schreef al mijn eisen op voor een nanny. ‘Hebben we daar wel genoeg tijd voor? Het gaat veel tijd kosten om een goede nanny te vinden. Kan Rosa het wel aan om tot die tijd voor Cora te zorgen?’

‘Rosa doet het geweldig met Cora. Ik had het aan haar moeten overlaten en niet aan Yulia.’

‘Hoe had ze dat dan moeten doen terwijl ze nog aan het revalideren is van haar knie? Het verzorgen van een baby is fysiek nogal zwaar en op haar leeftijd al helemaal.’

‘Ik heb haar nooit horen klagen. Ik wil een Rosa. Alleen dan wat jonger.’

‘Nog andere eisen?’

Wat zocht ik in een nanny? Ik had geen flauw benul van deze zaken. ‘Jong, een goede conditie. Ze moet de hele dag achter Cora kunnen aanrennen. Iemand die betrouwbaar is.’

‘Wil je een nanny die in huis komt wonen?’

Dat beviel me niet. Ik wilde sowieso al geen vreemdeling in mijn huis, laat staan iemand die ook nog eens zou blijven slapen. ‘Nee, als Cora naar bed is, kan zij ook naar huis. Rosa kan de nachten opvangen.’

‘Ik ga het regelen.’ Isabella stond op om te gaan met haar notitieboekje in haar handen.

Een jonge versie van Rosa vinden was net zo moeilijk als een onschuldige man vinden binnen Cosa Nostra. Rosa was officieel eigenlijk alleen mijn huishoudster, maar buiten het contract om was ze meer dan dat. Een moeder, waar ik meer aan had dan mijn eigen moeder. Oh, over mijn moeder gesproken...

‘Isabella,’ riep ik haar achterna vlak voordat ze de deur dicht deed.

‘Ja, *signor* Capizzi?’

‘Bel mijn moeder en verbind haar door. Ik wil dat ze dit van mij hoort en niet van iemand anders.’

‘Komt in orde.’

Ik zou denk ik nog liever met een man naar bed gaan dan mijn moeder bellen. Daar zou ik zeker meer plezier uit halen in ieder geval. De hel zou losbarsten als ik het haar vertelde. Het zou voor haar ook echt noodzakelijk zijn om per direct hierheen te komen. Een aantal maanden lang. Het zou haar geen moer kunnen schelen dat Cora in de wasserette was achtergelaten. Maar een scheiding? Dat zou het enige echte probleem zijn volgens haar. Een probleem waar ze maar al te graag een fucking oplossing voor zou verzinnen.

HOOFDSTUK 2

DRIE MAANDEN LATER – DIVYA

Vermoeidheid was het enige wat mijn lichaam nog kende. Het voelde alsof een levensgrote steen zich in mijn hart had genesteld waardoor er geen energie meer in de rest van mijn lichaam kwam. Iedere dag. Er waren vast en zeker wel ergere situaties of grotere problemen waar mensen mee te kampen hadden. Maar vandaag, of eigenlijk alle dagen, voelde het alsof ik alle lasten van de wereld op mijn schouders moest dragen. Ik werd er elke dag door naar beneden gedrukt.

Een diepe zucht ontsnapte me toen ik de bus uitstapte met mijn veel te zware boodschappentassen. Volle tassen met helemaal niets, alleen maar om in leven te blijven. Tenminste, dat was eten voor mij geworden. Dus droeg ik de zware tassen, want er was toch niemand die het voor mij zou kunnen doen. Ik begon net te denken dat Adam die persoon voor mij had kunnen worden, maar toen kwam zijn ware, verslaafde persoonlijkheid naar boven.

Ik stopte even en probeerde diep te ademen. Alsof ik daarmee het grote, gapende gat kon vullen dat zich permanent in mijn lichaam bevond. Permanent sinds mijn ouders waren overleden. Wat haatte ik dat gevoel. Het leek alsof iemand zijn hand in mijn lichaam had

gestoken en mijn hart eruit had getrokken. Hoe hard ik ook mijn best deed, diep ademhalen ging gewoon niet meer. Dat was verleden tijd, net zoals mijn ouders.

Een plukje van mijn bruine haar hing in mijn gezicht. Ik zette mijn tassen op de natte stoep neer om mijn haar uit mijn gezicht te halen. Ik vond mijn lange, golvende haar echt geweldig. Maar vandaag ergerde ik me er dood aan, zoals eigenlijk aan alles.

Nadat ik mijn tassen weer had opgetild, sjokte ik langzaam naar mijn appartementencomplex, dat nog net niet op instorten stond.

Het was al meer dan een jaar geleden sinds ze waren overleden, maar het leek wel alsof het gisteren was dat ik dat verschrikkelijke telefoontje kreeg. Ik wist al toen ik de stem van mevrouw Smith hoorde dat er iets aan de hand was. Het was een superlieve buurvrouw, maar we spraken nooit met elkaar. Ze belde mij al helemaal nooit.

Liefje, er is iets vreselijks gebeurd... je ouders hebben een ongeluk gehad... je moet snel naar huis komen...

Ze had me op dat moment nog niet verteld dat ik al te laat was, dat ze op slag dood waren. Toch wist ik dat al. Was dat zesde zintuig er maar geweest toen ik ze de dag ervoor gebeld had. Ik wenste dat het me op dat moment had aangespoord om ze te vertellen dat ik van hen hield. Die hele zeven uur in het vliegtuig voelde ik al dat ze dood waren. Zelfs al voordat ik in de troostende armen van mijn vrienden en mevrouw Smith belandde.

Er was al een jaar voorbij. Een jaar waarin ik de pijn nog steeds niet opzij kon zetten, zelfs niet om me de fijne dingen te herinneren. Zou ik dat ooit kunnen? Zonder pijn aan hen kunnen denken terwijl ik ze elke dag moest missen? Zou ik ooit op een dag wakker kunnen worden zonder dat grote gat in mijn hart? Misschien zou het makkelijker zijn geweest als ik nog een broer of zus had. Een persoon die de pijn precies zou snappen, met wie ik het zou kunnen delen. Anderen konden dat niet. Het maakte niet uit hoe dichtbij ze stonden, zij konden wel doorgaan met hun leven.

Toen ik het uitmaakte met Adam, op een dinsdag, belde ik mijn moeder. Ik had hun telefoonlijn nog niet afgesloten. Zo kon ik al mijn pijn en woede van me af schreeuwen door de telefoon. Ja, dat was sneu, dat wist ik. Maar het was ook fijn.

Dinsdagen waren gevuld met gebroken harten. Mijn wereld stond op z'n kop toen mijn ouders op een dinsdag kwamen te overlijden en nu moest Adam ook zo nodig op een *fucking* dinsdag zijn ware aard laten zien.

Dinsdagen bestonden voor mij niet langer.

Toen hij niet met me mee ging naar Engeland had ik hem vergeven. Zelfs toen hij niet eens naar de uitvaart kwam, vergaf ik hem. Ik snapte niet waarom hij niet meekwam, maar het boeide me ook niet. Mijn hoofd zat vol met het regelen van de mooiste uitvaart die ik ooit zou meemaken. Twee verschillende mensen, zowel in persoonlijkheid als in hun cultuur. Toen ik terugkwam, gaf ik hem maar het voordeel van de twijfel. Hij kon er niet tegen dat ik zoveel aan het huilen was en alle andere emoties die zich lieten zien, kon hij ook niet aan. Ik snapte dat heus wel. Als ik kon, had ik ook veel liever mijn kop in het zand gestoken. Dan had ik gedaan alsof ze nog leefden en we bezig waren met het plannen van ons volgende bezoek.

Maar op een dinsdag, een dinsdag waarop ik eindelijk klaar was om mijn leven weer op te pakken, explodeerde de hele boel. Ik wilde me inschrijven voor mijn opleiding aan de universiteit toen ik er achter kwam dat mijn hele erfenis weg was.

Ik word er nog steeds kwaad van als ik eraan denk. Woede, pure woede. Adam had mijn hele erfenis verkanseld met gokken. Het enige wat ik nog had van mijn ouders was hun geld, zodat ik eindelijk mijn dromen kon gaan volgen. Ik was kwaad op Adam, zeker. Maar ik was misschien nog wel kwader op mezelf. Hoe had ik in godsnaam zijn verslaving nooit opgemerkt? Waarom had ik niet gezien dat het bedrag van onze gezamenlijke rekening langzaam steeds lager werd? Maar het stomste was misschien nog wel dat ik dat geld überhaupt op

die rekening had gezet. Mijn ouders hadden mij dat anders geleerd. En hier bleef ik mee achter. Ik was een dwaas.

Ondertussen was ik mijn sleutels aan het zoeken, verzonken in mijn gedachten. Stiekem was ik nog om veel meer redenen boos op hem. Ik was boos omdat we voor zijn nieuwe baan verhuisd waren. Anders had ik nog dicht bij mijn ouders in Londen gewoond, of in Milaan. Dat was eigenlijk wat ik had gepland. Dan was ik misschien bij mijn ouders geweest, die vreselijke stormachtige nacht. Ik had het misschien wel kunnen voorkomen. Of beter nog, dan was ik misschien samen met hen komen te overlijden. Dan had ik nu geen gat op de plek waar mijn hart had moeten zitten.

Ik kreeg mijn deur maar niet open. Ik was aan het kloten met die sleutel! Er was een trucje, dat had iedereen me al verteld. Ik moest de deur naar me toetrekken en dan draaien. Toch lukte het niet.

‘Je moet de deur trekken en dan draaien.’

Ik keek om en zag mijn buurman van beneden naast me staan.

‘Dat weet ik.’ Ik probeerde het nog een keer. Ik had vandaag geen zin in deze afschuwelijke vent. Hij had nooit echt iets verkeerd gedaan, maar ik vond de manier waarop hij altijd naar me keek maar naar. Alsof hij door mijn kleding heen kon kijken.

‘Laat me erbij, ik help je wel.’ Hij pakte mijn hand vast zonder dat ik de kans had gekregen om weg te stappen. We trokken “samen” de deur naar ons toe en draaiden de sleutel om.

Uiteraard kreeg hij de deur wel open.

‘Bedankt.’ Ik deed een stapje achteruit en trok mijn hand terug. Ik voelde zijn ogen branden op mijn huid. Of eigenlijk vooral op mijn borsten. Een koude rilling liep over mijn rug.

‘Waar is die vent van je?’

‘Even de deur uit. Die zal ieder moment wel thuiskomen.’ Ik wist wel waarom ik loog. Zijn ogen gleden over mijn hele lichaam.

‘Heb je hulp nodig met al die tassen?’ Hij keek naar de twee tassen die naast me stonden op de grond. De Aldi had goede acties waarmee ik geld had kunnen besparen. Uiteindelijk had ik toch meer gekocht

dan ik van plan was. Maar goed, nu had ik wel voor twee maanden eten.

‘Nee hoor, dat hoeft niet. Ik kan...’

‘Geen probleem. Ik help je wel. Appeltje eitje voor mij.’ In zijn Oost-Europese accent klonk dat gezegde toch wel heel raar. Voor ik ook maar bezwaar kon maken, liep hij al weg met mijn tassen. Hij stormde de trap op, alsof de tassen alleen maar gevuld waren met lucht.

Ik volgde hem naar boven, maar wel een stuk langzamer. Achteraf vond ik het niet zo erg dat hij mijn boodschappen had meegenomen. Dat scheelde mij weer om twee verdiepingen omhoog te klimmen met die tassen.

Hij stond al bij mijn deur te wachten toen ik aankwam. Zijn lichaam was vergelijkbaar met dat van een bodybuilder en hij had blond haar en blauwe ogen. Het was best een knappe kerel, als dat je type was. Toch was ik niet op mijn gemak bij hem. Zijn vibe voelde alsof ik zijn prooi was en hij het roofdier.

‘Bedankt,’ mompelde ik terwijl ik mijn voordeur open deed.

Hij liep langs me heen naar binnen met mijn tassen en zette die in mijn oude keukentje.

Al die spieren verklaarden wel waarom deze man het een hele nacht kon volhouden in de slaapkamer. Wie hij dan ook aan het neuken was, het was de laatste tijd wel vaak.

Je bent anders wel jaloers, zei het duiveltje op mijn schouder.

Nee, zeker niet. Ik hield wel van seks en de seks met Adam was ook prima. Maar de hele nacht? Dat was niets voor mij.

Hij liep door mijn veel te kleine woonkamer. Terwijl hij rondkeek, pakte hij hier en daar wat spullen vast om er naar te kijken. Ik wilde hem uit mijn huis.

‘Zijn dit je ouders?’ Hij wees naar een foto.

Ik knikte en liep verder mijn keuken in zodat ik achter mijn kookeiland kon staan. Uit fatsoen zou ik deze man eigenlijk iets te

drinken moeten aanbieden, maar het liefste wilde ik gewoon dat hij wegging.

‘Wat ben jij?’

‘Pardon?’

‘Papa is bruin en mama is wit.’

‘Oh...’ Wat een vreemde manier om het zo te zeggen. Zou dat komen omdat hij niet zijn moedertaal sprak?

‘Mijn vader is Indiaas en mijn moeder is Brits.’ *Was.* Verleden tijd...

Hij kwam voor het kookeiland staan, recht tegenover mij en keek me star aan. ‘Ben je daarom zo knap?’ Zijn blik viel wederom op mijn borsten. ‘Je hebt mooie ogen.’

‘Ja, vast...’ Het leek wel alsof er geen lucht meer was in mijn kleine appartement. Alsof zijn grote lichaam alle lucht blokkeerde die ik nodig had. Hij stond ook veel te dichtbij. Onze lichamen waren buiten proportie, dat van hem veel te groot en dat van mij te klein.

‘Er zit groen in.’

Hij leunde over het aanrecht om nog dichterbij te komen. Zijn blik gleed van mijn ogen naar mijn décolleté.

‘De mooiste ogen die ik ooit heb gezien.’

Ik wist dat die groene spikkels in mijn ogen net zo zeldzaam waren als een goede dag in mijn leven. Bruine ogen waren dominant, dat wist ik. Maar terwijl die van mij ook bruin waren, had ik dus ook groene spikkels. Toch had ik het idee dat hij niet alleen over mijn ogen aan het praten was. Ik kreeg er geen woord meer uit, mijn stem leek bevroren. Ik schraapte zenuwachtig mijn keel. ‘Bedankt dat je me hebt geholpen. Ik kan maar beter vast beginnen met koken voordat Adam thuis komt.’

‘Oké.’ Hij zette het fotolijstje neer dat hij nog vast had en liep naar de deur. Ik volgde hem zodat ik hem daarna gelijk op slot kon doen. Hij stopte bij de deur en draaide zich om, waardoor ik bijna tegen hem aan botste.

‘Gaat alles wel goed met die vent van je? Ik dacht dat ik het een en ander hoorde afgelopen dinsdag.’

Ik voelde dat mijn bruine huid warm werd. Had ik zo hard geschreeuwd dat iedereen kon meeluisteren? Beleefdheid was mijn tweede naam, maar ik was zó kwaad op Adam geweest. Het was een wonder dat ik hem niet met mijn laptop had geslagen. Nou ja, als hij mijn hele erfenis niet had vergokt had ik het misschien wel gedaan. Maar dat kon ik nu niet meer betalen, natuurlijk.

‘Er waren wat vrienden op bezoek, sorry daarvoor.’ De leugen floepte er al uit voordat ik er erg in had.

Zijn ogen waren samengeknepen terwijl hij me aanstaarde. Volgens mij geloofde hij me niet.

‘Als je iets nodig hebt, geef je maar een gil, oké?’

Ik knikte en hoopte hevig dat hij nooit de persoon zou worden waar ik heen zou gaan als ik hulp nodig had.

HOOFDSTUK 3

DIVYA

Ik was de keuken aan het opruimen na mijn magnetronmaaltijd. Er was ooit een tijd dat de vrijdagavond werd gevierd omdat dat betekende dat het weekend was. Nu betekende dat vooral dat ik alleen was, verdrietig en zonder een sprankje plezier. Er was niets depressievers dan je weekenden alleen doorbrengen, terwijl het leek alsof de rest van de wereld er wel van genoot. De frustratie bleef maar borrelen terwijl ik aan het opruimen was. Ik was zo moe van al die opgekropte woede, pijn en frustratie dat ik een vakantie nodig had van mezelf. Het liefste zou ik terug willen naar de persoon die ik vorig jaar was geweest. Maar ook vandaag was het wederom geen makkelijke dag geweest.

Ik moest mijn leven weer oppakken. Een baan vinden die ik naast mijn studie zou kunnen doen. Een baan die ook nog genoeg zou moeten betalen voor mijn huur, rekeningen, eten en de hypotheek van het huis van mijn ouders. Misschien kon ik wel terug verhuizen naar mijn vorige appartement. Ik was dol op die plek en de burens waren voornamelijk een stuk aangenamer. Nog iets wat ik had moeten opgeven door mijn nieuwe financiële toestand, sinds zij waren overleden.

Ik wilde een baan die al mijn problemen zou oplossen. Makkelijker gezegd dan gedaan. Een salaris dat al mijn vaste lasten zou kunnen dekken was niet realistisch. Ik zou er niet eens de tijd voor hebben, helaas. Naast een modeopleiding van vier jaar zou er weinig tijd voor werk overblijven. Mijn blik viel op de oude naaimachine van mijn moeder, die in de hoek stond. Zolang ik me kon herinneren wilde ik al iets met mode doen. Een droom die ik koste wat het kost zou vervullen, al helemaal toen ik mijn Indiase achtergrond beter leerde kennen, vooral de mode uit India. Die kant van *fashion* was nog mooier dan wat ik al kende. Mijn droom was om een collectie neer te zetten van Indiase stukken gecombineerd met die van de westerse wereld. Net zoals mijn ouders: westers en Indiaas, prachtig. Mijn vader kwam uit India en mijn moeder was Engels. Maar voorlopig leek het erop dat het een droom was en dat ook zou blijven.

Mijn armen waren tot aan mijn ellebogen ondergedompeld in het sop van de afwas toen de deurbel ging. Ik droogde snel mijn handen terwijl ik de irritatie van me af probeerde te zetten. Negen uur was wel een beetje laat voor een bezoek. Niet dat ik daar überhaupt voor open stond, zowel niet om negen uur 's ochtends als 's avonds.

Niemand minder dan Adam stond voor de deur. Hij had zijn handen in zijn zakken en staarde naar de grond. Waarschijnlijk was hij zijn waardigheid aan het zoeken, onder zijn schoenen misschien. Of mijn erfenis.

Hij leek verbaasd toen ik de deur open deed, alsof hij niet had verwacht dat ik dat zou doen. Ik vroeg me op dat moment ook af waarom ik dat sowieso had gedaan.

‘Wat de fuck doe jij nou hier?’ Ik had vandaag geen zin om deze verslaafde te zien. Al het geld van je vriendin jatten om het te vergokken op de beurs maakte je nog steeds een verslaafde. Ook al was het een stuk beschaafder dan het casino.

‘Ik woon hier.’

Ik klemde me vast aan de deur. De verleiding om zijn hele gezicht kapot te maken was anders te groot. ‘Je woont hier pas als je de huur

betaalt, en dat heb je al een halfjaar niet gedaan. Daardoor kan ik het nu ook niet meer betalen, dankzij jou.'

Hij schuifelde wat ongemakkelijk heen en weer en een duidelijk schuldige uitdrukking kwam over zijn gezicht.

Vanaf beneden hoorde ik wat geluiden en ik zag dat hij zich oncomfortabel voelde.

'Schatje, kunnen we het hier binnen niet even over hebben? Kom, laat me erin.' Hij was aan het smeken! Hij reikte naar mijn arm. Ik sloeg zijn hand weg alsof het een vervelende vlieg was. 'Ga weg met je "schatje", Adam! Je deed niet alsof ik je "schatje" was toen je mijn hele erfenis op het spel zette. Mijn erfenis, Adam! Het enige wat ik nog van mijn ouders had. Daar had je het recht niet toe!'

'Kom nou zeg, schatje, het is maar geld. Wat we samen hebben is toch veel meer waard. Alles wat we hebben meegemaakt, zoals het overlijden van je ouders. Daar zijn we toch ook sterker uit gekomen?'

Hij had me beter in mijn hart kunnen steken, dat had minder pijn gedaan.

'Hoe durf je! Hoe durf je de dood van mijn ouders te gebruiken?' Het boeide me niet meer dat ik inmiddels aan het schreeuwen was. Ik wilde dat het hele gebouw wist wat hij me had aangedaan. 'Ja, dat was zeker zwaar voor je, hè? Waren het jouw ouders? Voelde jij het verlies? Hè? Ach, je bent zo zielig. Zo zielig dat je zelfs niet naar Engeland kwam voor hun uitvaart. Je bent een grote *fucking* idioot!'

'Schatje, dat is niet eerlijk. Doe even rustig. Je weet dat uitvaarten gewoon niets voor mij zijn.'

'Ja, niets is "jouw ding", Adam!' schreeuwde ik in zijn gezicht. Hij keek me aan met grote puppy-ogen, maar ook dat deerde me niet meer. Daar was ik niet meer gevoelig voor. 'Je kon er niet eens voor me zijn toen ik je het meeste nodig had. Het interesseerde je niet. Zelfs mijn hand vasthouden was te veel. Het enige wat je wél heel goed kon was mijn geld vergokken.' Blijkbaar had ik hem toch nog niet vergeven voor het feit dat hij niet naar de uitvaart was gekomen.